

Nuriye Akman

HAFIZ

—
Roman
—

DK 100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Nuriye Akman, Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. Ana akım medyanın çeşitli gazetelerinde çalıştı. Televizyon kanalları için söyleşi programları hazırlayıp sundu. Çeyrek asır boyunca siyaset, magazin, kültür sanat, spor ve iş dünyasının ünlüleriyle röportajlar yaptı. Köşe yazıları yazdı. Üniversiteler ve atölyelerde iletişim ve yaratıcı yazarlık dersleri verdi.

1998'de Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin röportaj dalında başarı ödülünü ve 2007'de Türkiye Yazarlar Birliği'nin roman ödülünü aldı.

Röportajlarından bir kısmını *Üzümlünü Ye Bağını Sor, Mebus Burcu, Kalabalıklar, Yüzleşme, İnci Avcısı, Elli Kelime, Mayın Tarlası, Başka Sorum Yok* adlı kitaplarda toplayan Akman'ın *Nefes, Örtü, Kim, Gecedan Doğan, Büyüülü Sofra* adlı romanları ile *Yaşlı Şarkılar* adlı deneme kitabı *Doğan Kitap, Defne'nin Geyiği* isimli çocuk romanı *Doğan Çocuk* tarafından yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Nefes
Örtü
Kim
Geceden Dođanlar
Büyüülü Sofra
Yaşlı Şarkılar

HAFIZ

Yazan: Nuriye Akman
Editör: Sevim Erdođan

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6570-39-9
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hafız

Nuriye Akman

Onlar mağaralarında üç yüz yıl kaldılar

(Kehf, 25)

Güneş doğmaya görsün; perdenin kalınlığına bakmaz, sı-
zacak bir delik bulur muhakkak. Penceredir suç ortağı. İstedi-
ğin kadar karanlığı arzula! O huysuz ışın demeti, bütün gece
kapanmamış gözlerine saplandığında Talip nihayet kalkıp
banyoya geçti. "Nerdeyim, bu kim?" diye soran gözlerle bakı-
yor aynaya. İngeler geçiyor cam yüzeyden. Yıllardır el sürül-
memiş bir kitap. Açılmış ortasından, hışırıyor. Kocaman bir
ağız, tek dişli, yutacak sanki onu. Sayfaya yapıştırılmış gümüş
yüzüğün pırıltısı gözlerini kamaştırıyor. Hohluyor ve buharını
siliyor. *Oh, gittiler.* Şimdi kendisiyle karşı karşıya...

Başı yastığa değmediği halde, yüzyıllar süren bir uykudan
zorla kaldırılmış gibiydi. Haliyle pis olmalıydı, duşa ihtiyacı
vardı, suyun vurucu gücüne ve merhametine... Dolu dolu şöy-
le, bir sıcak bir soğuk... Hem dövsün hem sevsin; bir sıcak bir
soğuk... Yeter bu kadar. Gerisini açık hava hallederdi ve sokak-
lar. Kar, insanlar, arabalar, ağaçlar, hayvanlar, binalar... Umulur
ki yürüdüğü sürece, göz her birine konar, oyalanır, yeni yeni
renkler ve şekiller seçer, böylece gecenin şokunu unuttururdu.

Kurulanmadan seyretti evini. Islak ıslak... Düşsün damlalar
yere. Duvarlar çatlamamış, eşyalar kırılmamıştı hayret. Sarsıntı
sadece kütüphanesine kastetmişti anlaşılan. Alelacele kitapları

raflara tıktırdı. Konu ve yazar ayrımı yapacak hali yoktu. Sadece dede yadigarını eski yerine, en tepeye, sıra başına koydu. Zorla gözüne sokulan o sayfayı unutmak istiyordu. *Hadi artık. Yürü git kardeşim, dikkat merdivenlerden kaymayasın. Dış kapıya kadar otuz bir basamak. Evle dükkân arası üç bin adım. İlle sayacaksın değil mi? Çıktın işte, karşında hayat. Kaldır başını, kaldır kaldır, bir süre karlara bakarsan yukarı doğru çekilirsin. Çok kolay. Ohh, göğe bu kadar yakınsın işte. Tamam, in aşağıya artık. Önüne bak.*

İşyerine kadar rahat aktı adımları. Karda yürümek gerginliğini almıştı üzerinden. Kediler, köpekler, arabalar, binalar, insanlar... Sokağın telaşlı ama aşına görüntüsü... Yumuşayan çehresi, tabelasını görünce ekşiyiverdi yine. "Aşk Bahçesi"! İğrenç! Keşke dükkânı devrıldıktan sonra değiştirseydi. Sadece Özgül Fidan-Çiçek yazabilirdi. Soyadına bile gerek yoktu. İlle de etiket koymak ne salaklık. Ortada zaten, görünüyor ne sattığı. Camekânın arkasında her şey. Topraklısı topraksız, saksılısı saksısız, cılızı gümrâhı, vazoda süzüleni... Sokağa açılan iki kapı... Bu da ayrı bir saçmalık. Aradaki duvar yıkılmalı. Tek olmalı ana giriş. Soldakinin ardında yeşermişiyse yeşermemişiyse fidanlar karşılıklı sıralanmış. Huzur veren bir tünel. Sağdakinden girince narin renkliler. Arsanın ta dibinde bir kapı daha. Kulübeciğinin... Kolu var, kilidi yok. Ara sıra geceliyor burada. Yazın tabii, sobasız ve kalorifersiz çünkü. Sadece yatak ve altına sürülmüş koliler, mindersiz sandalye, üç ayaklı tabure, cilası solmuş bir sehpa. Başka? Battaniye, yastık, su ısıtıcı, sallama çay kahve poşetleri, defter, kalem.

Fidanlı yolda bir yamukluk yoktu. Kesme çiçeklerin bulunduğu bölümse felaket. Vazolar saksılar devrilmiş. Kırmızılar, sarılar, morlar, pembeler yerlerde can çekişiyor. Belleri kırılmış, boyunları bükülmüş. Taçları çıkmış başlarından. Kıymetli taşlara benzerlerdi düne kadar, hele de su damlaları düşünce

yüzlerine. Şimdi kimisi kırık sapının dibinde, kimi başka yapraklar üzerinde... Solmamışlar daha ama canlı canlı çöpe gidecek hepsi. Kim alır kusurlu malı? Defin işlemlerine başlamak lazım. Talip'in sadece gözleri hareket ediyor. Eyleme geçemiyor. Omzuna bir el indi, pençe gibi. Kıdemli elemanı Burhan. Bu kadar erken gelmesini beklemiyordu.

"Ne olmuş yaa buraya?"

"Deprem."

"Ne depremi?"

"Hissetmedin mi gece?"

"Yoo."

"Bayağı sallandık."

"Allah Allah!"

Burhan dükkândan çıkıp komşuların durumuna baktı. Kenkeler açılmamıştı daha ama normal görünüyordu her şey. Yine de telefonundan haber akışlarını kontrol etti. İh! Deprem meprem olmamıştı. Patron sarsıntıyı hissettiğinde hiç mi televizyonu açmamış, kalkıp camdan bakmamıştı?

"Yok valla. Oturdum kaldım..."

"Korkmuşsunuz."

"Şaşırdım, öfkelenim galiba biraz da."

"Kim olsa aynı şeyi hissedirdi, uykudan böyle kaldırılmak!" Burhan "Hele de sizin gibi biri için" diyecekti ki yuttu sözlerini... Talip'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Demek kişiye özeldi bu deprem...

"Ah be dedem..."

Burhan onu ilk kez böyle bitik görüyordu. Dede rahmetli olalı yıllar geçmemiş miydi? Cevap gelmedi. Çiçekler telef oldu diye üzülüyordu herhalde.

"Amaan, cana gelmesin de mala gelsin."

"Can nedir, nereden gelir nereye gider?"

Haydaa! Burhan ne desin şimdi? Talip düşecek gibi oldu.

“Kahvaltı yapmadınız tabii, hemen hazırlıyorum.” Sandal-
veyi çekip oturttu patronunu. Talip rüyada gibiydi.

“Onlar, mağaralarında üç yüz yıl kadar kaldılar.”

“Kimden söz ediyorsunuz?”

“Ashab-ı Kehf’ten.”

“Haa, şu yedi uyurlar, Kıtırmir denilen köpek mağaranın
ağzında beklemişti onları. Neyse tansiyonu düzeltmek lazım
önce.”

Burhan arka tarafa geçti, biraz sonra elinde tepsiyle döndü.
Her zamanki gibi taze sıkılmış portakal, kahve, bir dilim tere-
yağlı ekmek...

“Hadi başlayın.”

“Canım istemiyor.”

“Lütfen ama, meyve suyunuzu için bari.”

Talip bir dikişte bitirip tepsiyi ittirdi.

“Yeter bu kadar.”

“Yapmayın böyle, zaten zayıfsınız.”

“İstemiyorum.”

“Olmaz annenize söz vermişim bir kere.”

“Öf Burhan ya, ver şu ekmeği.”

“Teşekkürler, kahveyi içmeseniz de olur.”

“Getir getir, battı balık...” Kupayı tutar tutmaz bıraktı. “Bu
ne ya buz gibi. Sütü ısıtmamışsın.”

“Acele ettim, pardon.”

Talip tartışmayı uzatmadan kapının önüne çıktı. Kar tipiye
dönmüştü. Burhan arkasında çit çıkarmadan bekliyordu. Et-
rafı toparlamaya bile teşebbüs edememişti. Fakat rüzgâr içeri
üfürüyordu karları. Şimdiden üşümeye başlamıştı. Patronuyla
uyuşamadığı tek şeydi bu. O soğuktan hiç etkilenmezdi. Gerçi
sıcaktan bunaldığını da görmemişti. İçinde bir ısı düzenleyici

vardı sanki. O böyle ceketle dikilirken gidip beresini, kaşkolünü almaya çekindi. Tek yapabileceği, paltosunun yakasını kaldırmaktı. Derdi neyse, toparlanırdı birazdan. Bunca yıldır tanımıştı artık, halden hale çok çabuk geçerdı. Duygu duraklarında kısa süre kalan, camları siyah bir otobüse benzetirdi onu. İcini göstermezdi pek. Pırıl pırıl ama eski model bir otobüs... Ne elemanları, komşuları, arkadaşları ne de akrabaları onun yolcusu olabilirdi. Burhan kalbindeki amatör sinemacıyı razı edebilse, Talip'i önce kâğıda dökmek isterdi. Fakat zaten mesafeli olan ilişki sonlanır diye bu senaryo hayalinden hiç söz etmezdi. Fikirlerini kimseye kabul ettirmeye çalışmayan, gerekmedikçe konuşmayan, ağzını açtığında da sadece ana konuya yoğunlaşan bu adamı kardeşi gibi seviyordu. Bu genç yaşında, bu kadar kenarsız ve köşesiz, benliği şarkılarla ve çiçeklerle yumuşamış başka birini tanımamıştı. Kenarsız ve köşesiz mi dedi. Yok, bu doğru değildi, ama farklıydı işte başkalarından.

Talip'in tipiden açamadığı gözleri kalbine dönmüş, başka manzaralar arıyordu. Dedesiyle geçirdiği anlardan bir an. Hangisi olursa artık. Hatıraları sis basmış. Ne ses, ne iz... Kapıyı kapatıp içeri girdi tekrar. Burhan hemen ortalığı toplamaya koyuldu. Yedek saksılar ortaya çıktı. Kurtarabildiklerini yeniden diktiler. Talip az hasarlı ürünleri atmaya kıyamadı, kovaya koyup camekânın önüne itekledi. Tipi dininceye kadar konuşmadılar. Hava sakinleşince Talip üzerinde "ücretsizdir" yazan bir levhayla birlikte çiçekleri dışarı çıkardı. Kar ağaçları, damları, balkonları süslemeyi başarmıştı ama asfalt çamur içindeydi. Kaportaları beyaza kesmiş araçların tekerlekleri yayaların üzerine kara sular fışkırtıyor, küfürlere aldırmandan vızır vızır geçiyorlardı. Talip camekânın arkasından bakarken genç bir kızla göz göze geldi. Kız bakışlarını kaçırdı ve eğilip kovanın içindekileri incelemeye koyuldu. Beresinden taşan kumral saç-

larında tek tük kar taneleri parlıyordu. Eldivenlerini çıkardı, üç gül seçip yere koydu. Çantasını karıştırdığını gören Talip hemen ambalaj kâğıdıyla kapıya çıktı. “Buyrun, buna sarın.” Kız gülleri sararken eline diken battı. Müzikal bir “ahh” sesi. Kanın o narin parmağı kırmızıya boyaması. O makyajsız dudakların kanı emmesi. O utangaç tebessümün yıldız kaymasına benzemesi... Kızın kovadan bir de sümbül alıp, paltosunun göğsüne denk gelen düğmeye sıkıştırması... Arkadaşının uzaktan karşısından bağırması. “Damlaa hadisene. Geç kalıyoruz.”

Damla’yımış adı. Ne damlası? Yağmur mu, bal mı? Resmen gözünün önünde bir Rönesans tablosu. Yüzdeki duruluk ancak Meryem Analarda bulunur. Çıkarırsın bu modern giysileri, yumuşak kumaşlara sarınsın, hurma ağacının dibine otursun. Yok, bebek İsa olmasın kucağında. Yavrusu rahminde durakoyusun. Ayak parmakları suya değsin. Melekler arkasında kanat çırpınsın...

“Patron, mezada gitmek lazım.”

“Bana patron deme diye kaç kez söyledim acaba?”

“Pardon.”

“Kaç yıldır beraberiz?”

“Beş.”

“E yani! Ayıptır.”

“Haklısınız Talip Bey.”

“Ben sana bey demiyorum, o kadar da büyüksün benden.”

“Tamam da zor geliyor bana, sonuçta işverenimsiniz.”

“Ben sadece Talip’im. Anlaşıldı mı?”

Burhan başını eğdi.

“O vakit... Mezada ben gideyim.”

Beş yıldır birlikte çalışıyor olabilirler. Talip karşısında biri de olsa kendiyle muhabbette gibiydi hep... Sen kim, ben kim, o kim? Ayırt etmekte zorlanırdı. Arada tonlar vardı sadece.

Burhan'ın iriyarı vücudu ile kendi çelimsizliğini ayıran çizgiler muğlaktı mesela. Onun elleri etli, kendisinininkiler kemikliydi görünüşte. Hissiyata gelince farklar zayıflıyordu. Birinin esmerliği, diğzerinin kumrallığı da öyle. Tok seslilik, kelimelerin hızlı dökülüğü Burhan'a ait bir özellikti ama Talip'in alçaktan, sakince akan konuşmalarıyla büyük bir tezat oluşturmuyordu. Sadece Burhan'la da değil, tavırlarıyla mesafe koyduğu herkesle, her şeyle iç içeydi sanki. Hayatı onaylama değil, reddedişti aslında bu. Hiç kimse, hiçbir mekân tam istediği gibi olmayınca, arzuyu aradan çıkarmıştı. Böyle olunca da sınırlar belirsizleşmiş, dünyalar kadar geniş bir tablo serilmişti ortaya. O yüzden ne kadar az insanla muhatap olursa o kadar iyiydi. Kimsenin duygularını çekmek istemezdi içine. Yalnızlığın görkemli şatosu başka türlü korunamazdı.

Genelde çiçek alımına Talip gider. Ama bugün yalnız kalmak istiyor. O büyük resme eklediği yeni resme biraz daha bakacak. Minik dokunuşlarla renkleri pekiştirecek ve kendisiyle beraber her yere taşıyacak. Henüz farkında değil; Damla, dedeyi siliverdi... Kâbusun üstü örtüldü. Usul usul bir şarkı kıpırdıyor şimdi içinde. Mikrofonları kapalı. Dışarıya taşmıyor ses.

*Kız bir ince su gibi karşımdan akıp geçme
Nisan bulutu gibi ufkumda çakıp çekme
Erdi her günüm düine, kocaldım günden güne.
Kız o taze göğsüne bir çiçek takıp geçme
Beni yalnız bırakma, gönlümü artık yakma
Ya bana öyle bakma, ya böyle bakıp geçme.¹*

1. Güfte: Orhan Seyfi Orhon, beste: Zeki Arif Ataerğın.

Kim bilir hangi kız için yazıldı bu şarkı. Ama bak şimdi Damla için söyleniyor. Hayatımızda sadece tanıdıklarımız yok. Bütün zamanlar ve mekânlarla tika basa doluyuz. Gelmiş geçmiş bütün insanlarla... Çoğu kez onu ürküten bu bütünlük duygusu, şu anda Talip'i nasıl da sevindirdi. İmdada koşan bir el buldu sanki. "Yalnız değilsin" diyen bir ses, "kalabalığından korkmana gerek yok..."

Çiçek bölümünden çıkıp fidanlığa geçtiğinde, şarkı da dudaklarına yürüdü. Önce kısık tonda mahcup mırıltılar... Cam tavana kaldırılan kafayla beraber cesaret kazanıp yükselmeler... Şarkıyı yazan da besteleyen de sanki kendisi. O kızla Damla arasında da fark yok. Geçişler yumuşacık ve sancısız. Evet yani, nesnelere çokluğu, birliği bütünlüğü bozuyor. Sustu.

Çıplak köklü fidanlar gelecek sonbaharı bekliyor. Şu saksılı ve tüplü fidanlar kim bilir kime gidecek. Hayır, Damla dedeyi silmedi, tam tersine. Bilmeden istemeden konuyu asıl mevzuya getirdi. Niye? Çünkü Abdurrahman Hoca da bu şarkıyı söylerdi. Talip küçüktü o vakitler. Ya sekiz, ya dokuz yaşlarında olmalı. Çok da küçük değil yani. Dedesinin taze emeklilik günleri... "Evladım, güzelim müziğimizin eğitimini elli yıl yasakladılar. Çok zaman kaybettik. Öğrenmemiz lazım." Sorsalar çehresini, "nuranıydı" der ama gerisini tarif edemez. Damla mı sildi yani? Hayır, gece kitaplığı başına yıkıldığında bile hatırlanmaya direnmişti o yüz. Kuran'ın içinde bir yere yapıştırdığı o nota, o yüzüğe rağmen hem de. *Çık bu sahneden Talip, bak kesme çiçeklerin olduğu bölüme müşteri geldi.* Kapının arkasına astığı minik çanlar çalıyor. *Yedi uyurlar, üç yüz yıllık uykularından uyanırken de çanlar çalmış mıydı acaba? Önce köpekleri açmıştır, açar açmaz da haalamaya başlamıştır. Diğerleri aynı anda doğrulmuşlardır taş yataklarından. İlk gördükleri birbirlerinin yüzleri olmuştur. Ya ilk sözleri?*

“Buyursunlar. Maalesef taze çiçeklerimiz bir kazaya uğradı. Saksı çiçeği arzu ederseniz... Tamam. Öğleden sonra uğrarsanız... Adresinizi bırakırsanız göndeririz... Hayır. Bu caddede başka çiçekçi yok. İyi günler...”

Müşteri gitti. Burhan mezatta. Damla yüzlü Meryem tablosu dükkânı istila ediyor. Tek figürlü değil bu kez. Dedesi de gelmiş, nerede dursam der gibi şaşkın şaşkın bakınıyor. Elinde bir kitap, beyaz keten takım elbisesi tiril tiril. Renklerin dalgalanmasından yüz hatları seçilmiyor. Meryem yerinden kıpırdamıyor, hüznü harmanlanmış gurur var yüzünde. İhtiyarın denediği her yer kompozisyonu değiştiriyor, sonunda en sağda karar kılıyor, neredeyse çerçeve dışına çıkacak. Ve şimdi merkezden sola kayıyor. Boşalan orta alan çöl sarısına boyanıyor. Talip’in ağzında kum tadı. Şakacıktan oraya gömülüp gizlemiş kendini. Bulunmak istiyor ama kimsenin umurunda değil. Telefon sesiyle dağılıyor tablo. Filiz. Açmıyor Talip. Öyle meşgul ki şu anda. Telefon, kız arkadaşına sonra etsin hizmetini. Arama motoruna Kehf suresi yazıyor. Okudukça tablo yeniden canlanıyor ve yedi genç adam daha giriyor içeri. Çöl mağaraya dönüşüyor, gençler yan yana uykuya dalıyorlar. Saklanmak için gelmişler buraya. Üç yüz güneş yılı veya üç yüz dokuz ay yılı sonra kalkacaklar. Ve tek bir gün uykuda kaldıklarını sanacaklar.

Nihayet sustu telefon. Seslerin en çirkini. Ne güzeldi her şey düne kadar; arı gibi çiçekten çiçeğe konuyor, kendince bal yapıyordu. Önce kitapları başına devrildi, sonra çiçekleri tarumar oldu. Hafız olmak da nedir yahu! Bu yaştan sonra! Zaten onu tanıyanlar “Dünyaya sırtını çevirme böyle” diyorlar, daha ne yapsın? Bütünlükten kaçtığını bilmiyorlar tabii. Depremin muradı belli. İçinden dışına çıkmaya zorlanıyor. Yok, belki de “İçinde kal ama yüzeyden derine in” çağrısı bu. Nereden bakarsan, konfor bozucu bir istek.

Mecbur değil uymaya. Hiç değil. Ohh! Burhan geldi. Hadi bakalım görev başına. İşinin en sevdiği yanı, ürünleri düzenlemek. Dış ve iç mekân bitkilerini ayırır önce. Bahçe ya da balkonlarda kullanılacaklarla, salonları süsleyen yaprak ağırlıklılarıyla, soğanlarla, yumrularla Burhan ilgilenir. Kısa hayatlarına vazolarda devam edecek olanlar Talip'in sorumluluğunda. Hangileri kurumaya bırakılacak önce onları ayırır. Zamanı gelince cilalı odunlara, seramiklere, kutulara yerleştirilecek. Yaşların acelesi var, bekletmeye gelmez. Yapraklarla dikenlerin fazlası ayıklanarak, enfeksiyon riski azaltılacak. Sapları diplerinden biraz kesilecek. İlaçlı, vitaminli sulara konulacak. Ama hangi sırayla?.. Yani ilk bakışta tablo etkisi yaratması lazım. Talip'in gözünde ana renkler kırmızı, sarı, maviden, ara renkler de mor, turuncu ve yeşilden ibaret değil. Kompozisyon, rengin etli mi pasif mi, mahcup mu coşkun mu olduğuna göre yapılır. Her seferinde farklı ilişkiler kurar gözleri, bambaşka düzenler yaratır. Taç yaprakların göğe dönene, başını eğene, dosdoğru bakana, sapın ucunda tek durana, yanına arkadaş kabul edene, görkem yayana, görölmek için özen bekleyeni... Talip'in tuvale değil boşluğa çizdiği, söze dökülemeyen, gerekçesi açıklanamayan tablolarının bileşenleri...

Bu kadarla bitmez işi. Günün hangi saatinde olduğunu da hesaba katar. En çok satılan gül mesela; sabah, öğle, akşam ve gece gülleri farklıdır. Işığın imbiğinden nasıl geçtiğini fark eder ama kimseye anlatamaz. Tek yapabileceği, karışık bir buket talep eden müşteriye, kibarca "Seçimi bana bırakır mısınız?" demektir. Bırakan da olur, bırakmayan da. Pekâlâ... İşte bitti. Çiçekler büyük cam kavanozlardaki yerlerini aldı. Kimi önde, kimi geride, kimi yan yana muhtemelen sadece Talip'in gördüğü tablo satışa hazır. Dede yıktı, torun yaptı.

“Dedeciğim. Severdim seni biliyorsun. Ama benden istediğin şey... İmkânsız be dedem...” Hayali konuşmayı Burhan kesti:

“Bugün koro çalışmanız var, isterseniz çıkın siz.”

Şarkı söylemeye başladı Talip:

Ağaç bütün, meyve bütün, ışık bütün

Benim dünyam paramparça

Bir büyük ayna kırılmış

Kırılıp yere serilmiş

Kâinat içine düşmüş

Düşmüş anma paramparça

Yaprak yaprak yapıştırdım

Diyar diyar dolaştırdım

Bir alevdir tutuşturdum

Yandım anma paramparça²

Patronun konuşmak istemediğinde şarkılara sığınmasına alışkındı Burhan. İlk kez, seçtiği güfte ile ruh hali arasında bağlantı kurdu.

“Paramparça ha! Yapmayın patron, erken başladınız acı çekmeye. Durun bakalım, daha ne engeller aşacaksınız.”

“Gidiyorum ben, sen de kapat dükkânı istersen.”

“Yok, erken kapatamayız. Bize ihtiyaç duyanları gece gece dolaştırmayalım.”

“Pekâlâ. Yarın nöbet bende. Sen geç gel yarın sabah.”

“Daha iyisiniz inşallah.”

“Bir hışımla geldik geçiyoruz be kardeş. Kiziroğlu Mustafa, yok kaptan oğlu Talip!”

2. Güfte: Bedri Rahmi Eyüboğlu, beste: Sami Toker.

Adını söylemez hiç babasının, hep kaptandır o. İşi adını silmiş işte.

Talip çıkarken “Yeni bir eleman mı alsak acaba?” diye sordu. Burhan’a göre gerek yoktu. İki kişi, üçe çıkınca kolaylıklarla beraber sıkıntılar da yaşanabilirdi. Patronunun, pardon kardeşinin kurduğu huzur dengesi bozulmamalıydı. Doğru söylüyordu eleman. Değişimden hoşlanmazdı Talip. Dükkânı devraldığında, “Birlikte yürürüz değil mi?” demişti sadece. Burhan işin inceliklerini zevkle göstermişti ona ama sonradan demişti ki, “Siz anadan doğma çiçekçisiniz, yaptığınız buketler tam bir sanat eseri.” Roller değişmiş, Burhan Talip’ten çok şey öğrenmişti. Patronun ticari yönü zayıftı gerçi ama önemli değil, yılların tecrübesiyle elemanı bu açığı tamamlıyordu. Sosyal medyayı şahsi olarak kullanmayan Talip, dükkân adına bu yetkiyi ona bırakmıştı. Evet, yükü ağırdı Burhan’ın ama halinden şikâyet etmiyordu. Dünyaya yeniden gelse yine Talip’le bu işi yapmak isterdi. Hem işlerin yönetimini ona bırakması hem de seyrettiği filmleri konuşabilmesi açısından başka bir işveren düşünemiyordu. Evlenip yuva kurduğunu görebilseydi keşke. Ne de olsa otuzu geçmiş, yolun yarısına üç yıl kalmıştı. Kolay değildi ama, hangi kadın bu hassas bünyeyi olduğu gibi kabul edebilirdi ki?

Burhan sorulmadıkça geçmişini anlatmamaya söz vermişti kendine. Talip’i ölen kardeşinin yerine koyduğunu bilmesini istemiyordu. Öğrenirse kendini çekerdi geriye. Bu da tesellisiz kalması demekti. Kimseyle kıyaslanmak istemeyen bir adamdı o, rahmetlinin hikâyesi yük olurdu çünkü, özgünlüğünü kaybetmekten korkardı. Ona patron demekte ısrar etmesi tamamen duygularını gizlemek içindi. Ne yapıp edip bu hitaba dönmeliydi. Başkaları için tuhaf biriydi Talip. Hava değişimine

karşı gösterdiği dirence taban tabana zıt olan bu karakteri gayet sinematografik buluyordu Burhan. Olaylarla insanlardan etkilenmemek için araya hep mesafe koyan, her şeye karşı çok seçici bir jön. Maruz kalmak istemez her sese. Az konuşmak lazım onun yanında, çokça gözlemek. Böyle çekilmeli o film. Kamera gözler. Set dükkân, sokaklar, evler. Yönetmen hayat, yardımcı Burhan. Kadere müdahale edilmez de, Burhan elinden geldiğince gidişata küçük dokunuşlar ekliyor. Başkahramanda boy pos tamam, ama oyunculuğu biraz sarsak. Hareketlerindeki durağanlık çekici görünmesini engelliyor. Bu masum çehreye dönüp bakmıyor kızlar. Onun gözleri de dışarı değil içine içine ışıyor. Karanlık bir tüneli aydınlatmak ister gibi... Burhan jönün geçtiği yolları bilmiyor tabii. Dünyayla arasına gerdiği perdenin ne kadarı korkaklıktan, ne kadarı bilgelikten onu çözemedi daha. Belki de çözmesi gerekmiyordu, seyirciye bırakmak lazımdı bazı şeyleri.

Talip'in dükkânı devraldığı günü unutamıyordu. Başkası olsa yeni patronun işine son vereceğinden endişe ederdi. Burhan'sa zaman tüneline girmiş de kardeşi Ekrem'le buluşmuş gibi hissetmişti. Talip kendine başka bir elaman alsaydı bile, ona bilabedel yardımcı olacağını düşünmüştü. Bunca yıl sonra geldiği noktayı o gün hayal bile edemezdi. Rahmetlinin tamamlayamadığı eğitim, belki de Talip'e nasip olacaktı. Hayali filmin Burhan için anlamı da heyecanı da buydu.

Hassas bir adam... Çiçekçi...
Bağlanamıyor kimseye.
Kendi kalabalığından bile korkuyor.
Düşünceleri daldan dala uçuyor, şarkılar eşliğinde...
Adı Talip...

Dünyası sadece kendisinin hissettiği bir depremle altüst oluyor...

Sarsıntının muradı belli: İçinden dışına çıkmaya zorluyor onu...

Bunu da dedesinin vasiyeti aracılığıyla yapıyor:
Hafız ol!

Bir de Damla var tabii... Her gördüğünde ona bin soru, bin bir duygu bırakan liseli kız.

Aşk kokusu yayılıyor havaya.

Ne yana dönse o koku kaybolmuyor.

Talip'in önünde yollar çatallanıyor; hangisine girecek belirsiz...

